

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in a formal setting. The woman, Amanda Cinelliova, is wearing a black dress and a necklace, looking over her shoulder at the camera. The man is wearing a black shirt and has a beard, looking down at her. They are in a room with gold-trimmed walls and a chandelier.

Amanda Cinelliová
Nesmíš být
mým mužem!

AMANDA CINELLIOVÁ

NESMÍŠ BÝT
MÝM MUŽEM!

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

minulý a předminulý měsíc jsem Vám adresoval dva své „španělské listy“. Tak jestli dovolíte, uzavřel bych to dneska posledním; do třetice všeho dobrého.

Když jsem se před pár roky dostal poprvé na slavnou barcelonskou nákupní třídu Rambla, čekal jsem – ovlivněn příběhy, v nichž tam nakupují hrdinky vybavené zlatou kreditní kartou hrdiny-miliardáře, že přes samé Manoly Blahniky, Diory apod. nebude vidět „obyčejný svět“.

A víte, že to tak není? Sklenka proseka a talířek s tapas vás tam určitě nezruinují. Ale nejvíce mě překvapila ta spousta stánků s květinami, které prodávají semínka – opět květin, ale také rajčat, okurek a papriček. To je teď po celé Evropě obrovský hit; také mně dozrávají papričky původem z asi pěti zemí světa.

A tak jsem uvažoval, jak zrovna tahle „móda“ má blízko k tomu, o čem jsou mé příběhy. Tedy k lásce. Takové semínko nestačí hodit do hlíny, ať už si to dopadne, jak chce. Je třeba se o něj starat. A je třeba se smířit s tím, že květy, neřkuli plody uvidíme až za mnoho týdnů či měsíců. A s láskou je třeba pracovat stejně – starat se o ni a čekat, trpělivě čekat, až se „urodí“...

I když čtrnáct let, tedy tak dlouho, jako museli čekat Minerva a Oliveiro v povídce Nesmíš být mým mužem! od Amandy Cinelliové, je přece jen snad až příliš mnoho!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Amanda Cinelliová

NESMÍŠ BÝT MÝM MUŽEM!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Ring to Claim Her Crown

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Amanda Cinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1813-2 (EPUB)
ISBN 978-83-291-1814-9 (MOBI)
ISBN 978-83-291-1815-6 (PDF)

PROLOG

Ve svých skoro dvaceti letech si byla korunní princezna Minerva z Arqalety naprosto jistá, že je vůči jakékoli romantické přitažlivosti zcela imunní. Rozhodně by neudělala něco tak pošetilého, jako zamilovat se do neurvalého, zrzavého prince, kterého si měla vzít.

Staromódní smlouva mezi matkou a cisneroským králem vstoupila v platnost, když jí bylo čtrnáct, a od té doby se Minerva každoročně vydávala na plánovaný letní čtyřtýdenní výlet s princem Oliveirem. Na světě snad neexistovali dva protikladnější lidé, kteří by byli nuceni trávit týdny ve společnosti toho druhého. Minerva pohrdala čtením a tichem, a když se první léto chýlilo ke konci, s jistotou pohrdala i princem Oliveirem.

Ale... když ho na letošní zahradní slavnosti spatřila, všechno se změnilo.

Z obyčejného tance se stal několikahodinový rozhovor a brzy ho zavedla na své nejoblíbenější místo v Arqaletě, ke kapkovitému jezeru na hranici palácových pozemků. Našla ho, když jako malá hledala zbloudilý šíp, a dala si za úkol to místo zbavit trní a plevelu, vyčistit a naleštit staré kamenné lavičky a sochy a vyzdobit ho pohádkovými světylky na solární pohon.

Všechno mu to v návalu nervozity vyprávěla, zatímco si prohlížel každý centimetr jejího útočiště, aniž by věděla, proč je tak důležité, jestli se mu to místo líbí.

Ale bylo to tak. Princezna potřebovala, aby si tohle místo zamiloval stejně jako ona. Jako obvykle toho moc nenamluvil, ale když si prohlížel jezero a úplněk odrážející se na klidné hladině, viditelně se uvolnil.

„Je tu takový klid,“ zašeptal. „Jako bychom byli jediní dva lidé na světě.“

Pak se k ní otočil a jejich oči se setkaly v záři blikajících světél. Všechno ostatní přestalo existovat. Žádné povinnosti, žádné rozdíly, žádní ostražití rodiče... jen oni dva, chlapec a dívka... Ruce se jí chvěly, když je svíral v dlaních, zatímco zkracovala chybějící vzdálenost, aby ho mohla políbit. Byl to její první polibek... a princův také, jak později přiznal.

Líbalí se tak dlouho, až jí otekly rty a svíjeli se jeden proti druhému.

Tu noc ji požádal, aby mu říkala Liro – jméno, které používala pouze jeho matka. Bohužel zemřela, když byl ještě malý chlapec. Jméno, které mu otec zakázal používat, stejně jako to dělal se vším, co připomínalo jeho milovanou a ztracenou ženu.

Sotva se na syna, který jí byl tak podobný, dokázal podívat. Nikdo jiný to jméno neznal. A Minerva poprvé zahlédla pod Lirovým mlčenlivým zevnějškem záblesk něčeho divokého a zuřivého. Byl jako zvíře zavřené v kleci, které pochoduje podél mříže a šíří se myšlenkou na svobodu.

Jejich tajné schůzky se v následujících týdnech staly každodenním rituálem. Ve tmě se brzy přistihla, že mu také nabízí svá tajemství. Například dlouho se táhla pravdu o údajně smírném rozvodu jejích rodičů, nebo o tom, že ji otec následně opustil ve prospěch nové rodiny. Liro ji vždy poslouchal a svíral přitom její ruku v dlaních.

Nikdy spolu nemluvili o manželské smlouvě, která je spojovala, a Minerva cítila, jak nad nimi visí jako gilotina. Věděla, že tohle léto musí jednou skončit, a pak Liro odjede. Jenže tentokrát to bude na celé dva roky,

během kterých podstoupí povinný vojenský výcvik svého království, a ona zamíří na univerzitu do Ameriky. Budou od sebe vzdáleni přes půl světa.

Poslední společnou noc přišla k jezeru dřív, aby na něj počkala, a v hlavě se jí honily všechny obavy, které se snažila ignorovat. Vzpomene si na ni? Navštíví ji? Nebo ji bez jediné myšlenky opustí, jako to udělal otec?

To pomyšlení ji vyděsilo. Manželství rodičů také vzniklo na základě královské dohody, která byla jen veřejnou zástěrkou pro dobro království a jeho spojenců. Jako dítě si to napětí neuvědomovala, ale jak stár-la, bouřlivý vztah rodičů už nešlo ignorovat ani mu uniknout. Byla svědkem toho, jak s každým dalším rokem, kdy si otec hrál na královského chotě, rostlo jeho trápení a nelibost.

Jakmile se naplní podmínky smlouvy... bude k ní Liro cítit totéž?

Její stále úzkostlivější myšlenky přerušil princ, který se objevil na břehu jezera a pomalu k ní krácel. Nesvítily žádné lampy – jen záře měsíce osvětlovala jeho přísně stažená ústa, když zastavil jen kousek před ní. Natáhla se, aby ho políbila, ale zjistila, že Liro se pohybuje strnule jako robot.

„Co se děje?“ zeptala se a pevně mu sevřela ruku. Měl studené prsty a stisk jí neopětoval.

„Je tu můj otec.“

Minerva se prudce nadechla a okamžitě pochopila, proč se tak změnil. Král Guillermo se v Arqaletě obvykle ke svému synovi nepřipojoval. Liro otcem pohrdal a často o něm mluvili, teď když s ním princ skutečně rozmlouval. Chtěla ho povzbudivě pohladit po rameni, ale odvrátil se k jezeru.

„Přišel mě včera hledat do lukostřelecké arény a místo toho nás uviděl...“

Minerva bojovala s nutkáním přikrýt si ústa dlaní a vykřiknout jako některá z postav z matčiných

telenovel. Liro ji jako obvykle doprovázel na trénink, aby ji sledoval, a její nejlepší kamarádka Bea se nečekaně omluvila, takže měli celou arénu pro sebe... Sotva popadala dech, když se jejich spoře oděná těla proti sobě svíjela na hromadě žíněnek v nářadovně.

Jenže místo aby se zastavili na obvyklém místě, poprvé se vydali až na konec cesty – a pro oba to bylo další poprvé. Byl to zvláštní pocit. Jediněčně opravdový a soukromý okamžik v životě, kde toho bylo tolik předem domluveno a schváleno mnoha lidmi.

Když se dozvěděla, že je někdo viděl, a ze všech lidí právě král Guillermo... Cítila, jak se jí obrací žaludek. Přestože se Arqaleta stala modernější a svobodnější, prastaré království Cisneros mělo pevně zakořeněnou kulturu. Obviní ji, že zkazila jejich prince?

„Co říkal?“ Narovнала ramena a všechny stopy po předchozím vzrušení zmizely realitou jejich situace. Všimla si, že se Liro vyhýbá jejímu pohledu a pěsti má sevřené tak pevně, až mu zbělely klouby.

„Prý si promluví s královnou...“ Liro zapátral v jejích očích. „Podle něj se musíme vzít hned, kdyby se nám narodilo dítě.“

„Jsme v naprostém bezpečí. Použili jsme ochranu.“ Minerva vztekle zavrtěla hlavou. „Jak se opovažuje chovat, jako bychom byli nezvedené děti, které potřebují potrestat?“

V Lirově tváři se objevily zvláštní emoce. „Opravdu takhle vnímáš naše manželství, Min? Jako trest?“

„To vyznělo špatně.“ Minerva se zhluboka nadechla. „Myslela jsem, že je příliš brzy. Měli jsme mít celé roky, než bychom museli naplnit manželskou smlouvu.“

Lirovy krásné rysy tvrdly a jeho hlas zněl v pološeru jen jako šepot. „Tý o té dohodě víš?“

„Samozřejmě,“ odpověděla vyvedená z míry. „Počkej... ty jsi to nevěděl?“

Krátce zavrtěl hlavou a Minerva cítila, jak se jí

svírají vnitřnosti. Bylo jasné, že je z toho odhalení na-prosto nešťastný.

„Jak dlouho...?“ Odmlčel se a odkašlal si. „Jak dlouho víš, že si mě jednoho dne budeš muset vzít?“

Minerva se zachvěla v teplém vánku. Ta připomínka tvrdé reality byla nepříjemná a jeho slova zapůsobila jako ledová sprcha. „Zaslechla jsem, jak se bavili o podrobnostech. To první léto, kdy jsi přijel na návštěvu.“

„No... já o tom dnes večer slyšel poprvé.“ Nehybně stál a nevěřicně jí pozoroval.

„Myslela jsem, že to víš, a proto jsi byl zpočátku tak upjatý. Ten první den ses s otcem pohádal... vypadal jsi tak nešťastně.“

„Byl jsem nešťastný. Jsem nejmladší ze tří synů s mizerným otcem, který se stará jen o svého dědice a jeho náhradníka. Nemluvě o tom, že jsem přesnou kopií ženy, na kterou nemůže ani pomyslet.“ Zavřel oči a zavrtěl hlavou, jak se mu ve tváři mihl bolestný výraz. „Otec je naprosto nepřítel a požaduje, abychom se okamžitě vzali, Minervo.“

Ztuhla v jeho náruči a začalo jí podivně hučet v uších. Byla vychována v přesvědčení, že jsou pokrokovým královstvím a bude moct vládnout, jak uzná za vhodné. Kdykoli přijde její čas. Myslela, že má jejich důvěru, aby mohla poznat sama sebe a naučit se rozhodovat na základě svých zkušeností. Aby zažila svět bez tíhy královských povinností.

„Vždyť je nám teprve devatenáct,“ upozornila Lira a pokusila se ustoupit mimo jeho dosah. Nedokázala myslet, když se jí dotýkal, protože její tělo ještě nezpracovalo realitu jejich situace. „Mám v plánu jít na vysokou školu a soutěžit v lukostřelbě. Nechci se té svobody ještě vzdát.“

Rozhostilo se mezi nimi ticho, plné prázdnoty a dusivé tíhy.

„Kdo říká, že se musíme vzdát svobody?“ namítl

tiše. „Proč bychom měli žít podle jejich plánů a dohod? Proč by s námi měli zacházet jako s pěšáky?“

Minerva mlčky zavrtěla hlavou. „Liro... jednou se stanu královnou.“

„Ale to nemusíš.“ Zahleděl se jí do očí a v jeho výrazu se objevila zvláštní divokost.

Děsila ji. Ustoupila o další krok a vymanila se z jeho sevření. Pak poodešla k jezeru. „Liro, miluji svou zemi a věřím matčině úsudku. Pokud je tento sňatek nezbytnou součástí mých povinností, pak to musím udělat.“

Zpražil ji pohledem a poprvé se v jeho přítomnosti začala cítit nesvá. Věděla, že ostatním může připadat slabá, když se vždycky řídí pravidly a očekáváním své role. Samozřejmě ji někdy unavovalo být poslušnou a přehnaně snaživou dcerou. Přece jen byla jenom člověk.

A těch posledních několik týdnů, během jejich ukradených chvil nedovolené rozkoše, byla Min. S Lirou se cítila svobodná... Možná, že až se jednou vezmou, získají to nejlepší z obou světů?

„Nemusíš dělat nic,“ pronesl Liro tiše. Přistoupil blíž a vzal její ruce do dlaní. „Min... nesnila jsi někdy o tom, že utečeš a začneš znovu někde jinde? Netoužila jsi někdy po vlastním životě?“

„Tohle je můj život,“ zamračila se a vtrhla ruce z jeho sevření.

Liro ztuhl a nasadil podivně prázdný výraz. Lehký letní vánek šumící v korunách stromů představoval kakofonii zvuků proti nesnesitelnému tichu, které mezi nimi zavládlo. Minerva nevěděla, jak má na jeho zraňující slova odpovědět. Věděla, že se mu jeho královský život nelíbí, ale opravdu věřil, že její lpění na povinnostech znamená, že nemá vlastní život?

„Nikdy jsem nesnila, že bych od všeho utekla, Liro.“ Počkala, než k ní zvedne pohled, a teprve pak pokračovala. „Měla jsem pět let, abych si zvykla na

myšlenku domluveného manželství. Posledních pár týdnů jsem neplánovala, ale... Považuji to za další důkaz, že jsme velice kompatibilní pár.“

„Kompatibilní.“ Tvrdě se na ni zadíval. „Posledních pár týdnů... šlo o nějaké zvrácené cvičení, které mělo otestovat naši manželskou slučitelnost?“

„Samozřejmě že ne.“

Liro vydal krutý, posměšný zvuk, v němž jasně převládal vztek. Chvilí uvažovala, že mu to prozradí – jak ji každý rok fascinoval a toužila po jeho pozornosti. Jak se nikdy necítila šťastnější než v posledních týdnech. Ale pak se vrátil ten tichý hlásek z dřívějšího a připomněl jí, co se stane, když si člověk dovolí být zranitelný. Pokud chtěla rozumné, dohodnuté manželství, které by vydrželo, musela své emoce držet bezpečně na uzdě.

„Můžeme usilovat o dlouhé zasnuby.“ Narovnála se a přinutila se odvrátit zrak, jak se snažila skrýt zdrcující zklamání z jeho reakce. Lirovi se očividně nelíbilo, že by si ji měl vzít. A tak se zhluboka nadechla a nasadila svůj nejnacvičenější klidný, královský úsměv a ignorovala chvění, které jí narůstalo v břiše s každým slovem, které vyslovila. „Kdo ví? Třeba to nebude tak hrozné. Věřím, že jsme jeden pro druhého dobrá partie.“

„Chceš si mě vzít, Minervo?“ zeptal se a šedozeleňma očima ji přišpendlil k zemi.

„Samozřejmě, že ano. Vždyť jsem to právě řekla, ne?“

„Pověz mi proč?“

Začala se ošívát a nenáviděla každou vteřinu jejich rozhovoru. „Mám tě ráda, Liro. Myslím, že bys byl skvělý manžel. Přátelíme se už dost dlouho na to, aby bylo naše manželství... uvěřitelné. Oba pocházíme z královských rodin a víme, co se od nás očekává. Dává to smysl.“

„Zní to jako obchodní dohoda.“ Liro se zamračil.

„Manželství by mělo dávat víc než smysl, Minervo. Co dál?“

Jeho požadavek spolu s drsným tónem, jakým ho pronesl, v ní vyvolával pocit nejistoty a nedostatečnosti. Jako by se ocitla zpátky v dětství, kdy každý večer vytáčela otcovo číslo a nechávala mu trapně dlouhé hlasové zprávy, v nichž podrobně popisovala každý okamžik svého dne. Nebyla připravená, že to táta jednoho dne zvedne a chladně ji požádá, aby toho nechala. Uvědomění, že mu vlastní dcera nechybí tak, jak ona postrádá jeho, a nepřeje si být součástí jejího života na víc než pár povinných návštěv ročně, pro ni bylo tím nejdrtivějším odmítnutím, jaké kdy poznala.

Někdy v posledních týdnech polevila v ostražitosti a Liro se jí dostal pod kůži. Začala na něj spoléhat a toužila po něm způsobem, který byl pro jejich dohodnuté královské manželství příliš riskantní. Potřebovala to napravit. Potřebovala vrátit jejich manželskou dohodu do bezpečnějších vod, i když to bolelo.

„Vypadá to, že nám to spolu v posteli jde. To chceš, abych řekla?“ Přinutila se k úsměvu a nesnášela se za ta lehkovážná slova. „Co jiného by v tom ještě mohlo být?“

Liro ztuhl, jako by ho praštila. Zavřel oči a Minerva si okamžitě přála, aby to mohla vzít zpátky. Cítila, jak se jí na jazyk dere příval hloupých slov a frází plných naděje a touhy, které v dohodnutém, bezpečném vztahu neměly místo.

Chytil ji za ramena a přidržel si ji v natažených pažích, aby se jí mohl zadívat do očí. Zdálo se, že je rozervaný změtí nevyřčených emocí.

„Zasloužíš si víc, Min,“ pronesl tiše.

„Nebude to tak zlé,“ zašeptala mu do krku, když se k němu znovu přitiskla. „Ne, pokud to může být takové, jako teď.“

Podlehla své slabosti a políbila ho. Neuplynulo víc než pár vteřin, než jí se zasténáním polibek opětoval.

Pevně ji objal a držel, jako by se bál, že každou chvíli zmizí. Obvykle se k ní choval opatrně, téměř uctivě. Ale tentokrát, když ze sebe strhávali oblečení a začali se milovat, probíhalo to mnohem naléhavěji. Stále byla trochu citlivá – koneckonců to bylo teprve podruhé. Ale bylo jí to jedno, pokud to znamenalo, že se přestanou hádat a na chvíli se vrátí k *tomuhle*. Milovala, jak se díky němu cítí. Milovala být s ním... tak strašně moc.

Oči se jí zalily slzami a chtěla se přinutit, aby se zastavila a vychutnala si tuhle chvíli, než se jejich vztah stane veřejným majetkem, ale z jeho rtů na kůži se jí točila hlava. Pak ji chytil za bradu a tvrdě políbil.

„Takhle si tě budu navždy pamatovat,“ zašeptal. „Divokou a nádhernou jen pro mě.“

Jen pro něj. *Ano*.

Vychutnávala si jeho slova a to, jak ji pevně svíral v náruči. Cítila se divoce, když se jí tělo začalo třást silným orgasmem. Cítila to i ve chvíli, kdy se k ní připojil a celý ztuhl, než se na ni zhroutil. Potom mu ležela na hrudi a on ji nepustil, dokud jí v chladném nočním vzduchu nezačaly drkotat zuby. Během zpáteční cesty do paláce mlčeli, ale Minerva se cítila podivně lehce.

Nikdy nesnila o velkolepé svatbě, ale představa, že se stane Lirovou nevěstou... že bude jejím manželem... ji vzrušovala a zároveň ji činila zranitelnou.

Doprovodil ji až k bráně, přesně jak měli ve zvyku, aby je nikdo neodhalil. Ne, že by to právě teď bylo nutné. Jeho strnulé objetí a zabručení, že se potřebuje projít, aby si vyčistil hlavu, spustilo v její mysli poplašné zvony. Setřásla je a namluvila si, že je pouze přecitlivělá. Zítra se všechno vyřeší. Lirovo šeptané rozloučené do rtů jí připadalo chladné a odtahité, ale nezpochybňovala ho.

Na nic se neptala... dokud nebylo pozdě.

PRVNÍ KAPITOLA

O čtrnáct let později

Minerva se snažila nedotýkat těžké diamantové korunky, kterou měla umně připevněnou na hlavě. Hřebínky se jí zarývaly do citlivé pokožky, která už měla za sebou tři hodiny mučení královským stylistou. Umyl jí po pás dlouhé vlasy, vyfoukal a zkrotil do nejsložitějšího drdolu na světě.

Přinesli zrcadlo, aby si mohla prohlédnout konečný výsledek, a Minerva se vděčně pousmála. Tito lidé byli ve svých oborech ti nejlepší, nebyla to jejich chyba, že by raději zůstala v džínsech s vlasy stočenými do nedbalého uzlu. Zrušení různých pravidel oblékání, která byla dodržována při každé příležitosti, bude jejím prvním královským úkolem. No, možná až poté, co začne řešit další nesčetné a naléhavé problémy jejich království, ale i tak to bylo na seznamu hodně vysoko.

Než se stačila vzpamatovat, vstoupila do předpokoje celá armáda služebníků v livrejích a oznámila matčin příchod. Všichni povstali, dokonce i Minerva, když se ve dveřích objevilo Její Veličenstvo královna Uberta z Arqalety, která se jako vždy tvářila vznešeně.

Když zahlédla starožitný zlatý arqaletský diadém vykládaný smaragdy, který doplňovaly odpovídající náušnice a náhrdelník, matka tiše hlesla: „Tyhle kousky už jsem dlouho neviděla.“